

La vigília

Les últimes setmanes s'havia rumorejat amb insistència que el president acabaria convocant eleccions de manera immediata. La intervenció *suau* d'Espanya per Europa -per salvar-la d'aquell ridícul sentit de l'honor tan castís- havia deixat el govern català sense interlocució. ¿Amb qui havia de negociar, amb els *homes de negre* enviats per Brussel·les? Per tant, tampoc no era estrany el silenci total del govern espanyol a la proposta de pacte fiscal, que contrastava amb la permanent cridòria mediàtica contra les pretensions "insolidàries" dels catalans. Això sí, els aparells de l'Estat funcionaven com un rellotge i seguien rampinyant competències. A més, amb un accés molt limitat al fons de liquiditat autonòmic per fer front al venciment dels bons patriòtics, les dificultats financeres no s'havien relaxat. L'últim mes, el pagament de sous als funcionaris s'havia tornat a endarrerir deu dies. Davant de tot això, la pressió popular no acabava d'esclatar, però es feia insostenible. I per acabar-ho d'embolicar, a l'Associació de Municipis per la Independència s'hi acabava d'incorporar Barcelona, i amb 653 municipis i més del 70% de la població, ja començava a especular amb la data dels referèndums locals. Una convocatòria incòmoda per al govern de la Generalitat, que no sabia com n'hauria d'administrar uns resultats més que previsibles.

El president feia una setmana que no sortia del Palau de la Generalitat, i els consellers havien d'estar disponibles totes les hores del dia. El govern es debatia entre guanyar temps o precipitar unes eleccions amb una promesa de ruptura clarament sobiranista. Des de feia uns mesos, s'havia creat un gabinet -un secret tan ben guardat que només el coneixien els cinc consellers de més confiança- que elaborava informes tècnics per estudiar possibles estratègies de ruptura, calculant-ne els costos, considerant fulls de ruta... A més, s'havia contractat una organització israeliana especialitzada per fer un càlcul de probabilitats d'èxit en un procés d'independència i, en la millor hipòtesi, només n'hi donava un 55 per cent. Ningú no dubtava del suport popular a una Catalunya independent i d'una àmplia victòria electoral dels partits sobiranistes, com assenyalaven totes les enquestes. Però la pregunta que realment inquietava el president és què farien els poders fàctics del país.

També la gent del carrer intuïa que estava a punt de passar alguna cosa grossa. Amb moltes dificultats, tothom estalviava -sota la rajola de casa- per tenir com a mínim tres mesos de coixí, que era el que aconsellaven alguns tertulians amb la seva frivolitat habitual. No cal dir que els rebostos estaven plens, en una reacció típica dels temps de guerra. I els supermercats, gasolineres i tota mena de botigues estaven fent un gran esforç logístic per mantenir els estocs al màxim nivell.

Aquella tarda de dijous, molt poc abans de les set, va començar a córrer per la xarxa que Madrid -on ningú no sabia exactament qui hi manava- havia decidit tancar de manera

immediata i definitiva les emissions dels canals de televisió i ràdio de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, tal com ja havien fet amb altres canals autonòmics. Al cap de quinze minuts, Facebook i Twitter cremaven. Les versions digitals dels diaris informaven del rumor advertint que no el podien confirmar. A Espanya, la brama va encaixar perfectament amb el desig, i es va donar per bo. Immediatament van arribar les habituals provocacions anticatalanes a la xarxa, que encara reafirmaven més *la notícia* . Des de Palau es buscava un desmentiment a la desesperada, però a Madrid ningú se sentia autoritzat a dir que no era cert i, a més, a les set de la tarda ja no quedava ningú conegut als ministeris. Duran era a Xile.

Les places majors de tots els pobles es van començar a omplir de gent. Una convocatòria al Twitter en pocs minuts va omplir la plaça de Sant Jaume de gom a gom. A tres quarts i mig de vuit es va convocar el govern, en un moment en què era impossible discernir la veritat de res. La gent, en veure arribar els consellers, va trobar que allò confirmava la gravetat de la situació. A mesura que passava el temps, els rumors anaven afegint més detalls, cada vegada més difícils de contrastar. A partir de les vuit, en va córrer un que convidava tothom a mirar el *TN* de les nou, probablement l'últim, i en el qual el president donaria compte de la situació.

[Article anterior: *Tres mesos abans* . Dissabte vinent: *El dia més esperat*]